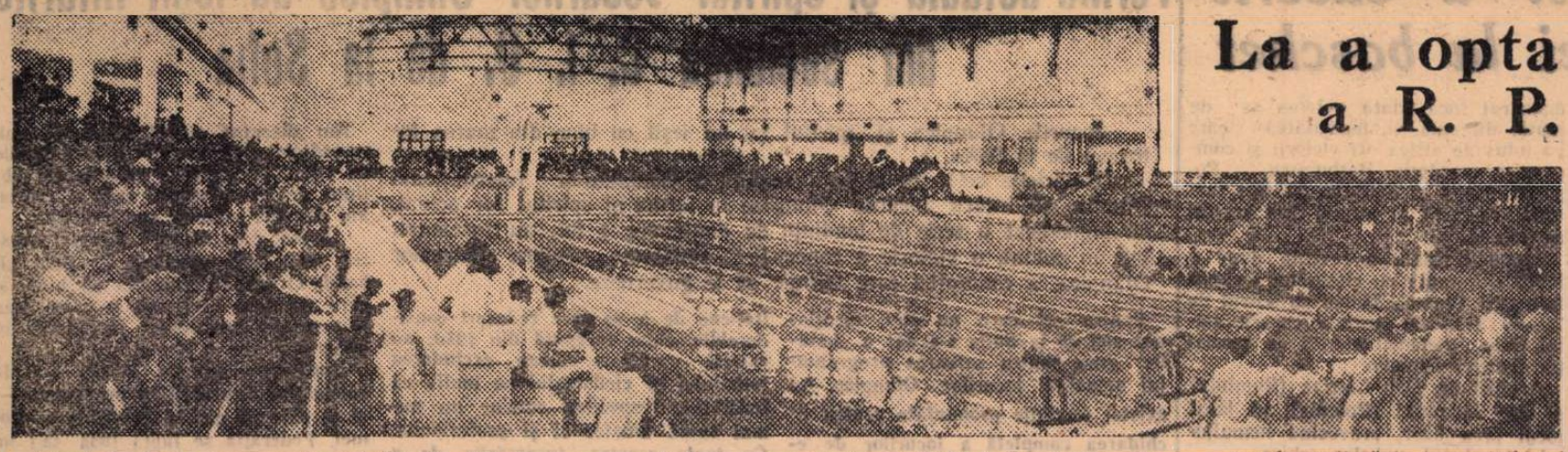

Aspect de la un concurs de natație disputat în impunătorul bazin acoperit de la Palatul Sporturilor din Pekin

(Foto: HSINHUA NEWS AGENCY)

La a opta aniversare a R. P. Chineze

Grandioasa dezvoltare a sportului chinez

Zadarnic veți căuta în paginile oricărei enciclopedii sportive sau în rezultatele Olimpiadelor și ale marilor competiții internaționale care au avut loc înaintea lui 1949... Degeaba veți căuta prin ziarele dinaintea acestei date, numele vreunui sportiv chinez care să fi realizat o mare performanță. Nicăieri nu veți găsi un singur rînd consacrat sportului de performanță din China.

Dar toate acestea au fost. Este suficient să luați colecția ziarului nostru din ultimii 8 ani, pentru a reface pas cu pas extraordinara dezvoltare pe care a luat-o sportul în China Populară. An de an, sportul a devenit unul dintre cei mai buni și mai credincioși prieteni ai tineretului chinez.

Mai întîi știrile sportive erau mărunte, neînsemnate. Lucru normal, fiindcă eforturile poporului chinez erau îndreptate spre eliberarea patriei sale. Apoi, paralel cu veștile despre reconstruirea patriei și realizările primului plan cincinal, au început să ne parvină, — încetul cu încetul, — și știri în legătură cu dezvoltarea sportului, pentru că, după proclamarea Republicii Populare Chineze, la data istorică de 1 octombrie 1949, i s-a dat sportului locul pe care-l merită.

Agențiile de presă începeau acum să ne aducă tot mai des știri cu caracter sportiv: la Pekin se construiește un măreț stadion cu o capacitate de 40.000 locuri; peste 300 terenuri de baschet amenajate într-o singură lună la Tien-Tsin; în China există 2 milioane jucători de baschet; au luat ființă 17 asociații sportive, etc., etc. Pe scurt: 34 mari stadioane de fotbal, 115 piste de atletism, 70 de piscine și numeroase poligoane de tir au fost construite în ultimii 6 ani. Printre ele, strălucește ca un adevărat giuvaer, splendidul Palat al Sporturilor din Pekin.

Era normal deci ca sportul să cunoască o mare dezvoltare în China. Să vă amintim de halterofilul Cen-King-kai, posesorul recordului mondial la categoria cocoș, stilul aruncat, de atleta Fou-Siue-yen care a urcat recordul R. P. Chineze la săritura în înălțime la 1,72 m., de gimnastul Pao-Nai-kien, de jucătoarea de tenis de masă Sun-Mei-yng și jucătorul Wang-Ciuan-yao, de înotătorul Lin-Cin-ciou. Cei mai mulți dintre ei au evoluat și pe terenurile de sport din țara noastră, pentru că vizitele reciproce ale sportivilor chinezi și romîni au devenit tot mai dese. Anul acesta ne-au vizitat jucătorii chinezi de tenis de masă, cîțiva atleți și atlete, baschetbaliștii din echipa Armatei Populare de Eliberare, iar trăgătorii au luat parte la campionatele internaționale de tir ale țării noastre.

Fără îndoială că peste puțină vreme, sportivii Chinei Populare, exemple de modestie, conștiinciozitate în antrenament și pregătire, se vor număra printre cei mai buni din lume.

La a opta aniversare a Republicii Populare Chineze, sportivii Republicii Populare Romîne, trimit prietenilor lor din China și întregului popor chinez, gîndurile și urările lor cele mai bune.

Impresii din Budapesta

Drumul de la gară la hotelul „Szabadsag", unde am locuit în timpul celor cinci zile cît am stat la Budapesta, m-a impresionat în mod neplăcut. Acest oraș pe care l-am vizitat de atîtea ori, pe care-l consider drept unul dintre cele mai interesante și mai frumoase din Europa, de care m-am simțit mereu atrasă, deoarece mi-a lăsat una dintre cele mai plăcute amintiri, (aici am cucerit doar pentru prima oară în anul 1950 titlul de campioană a lumii), l-am regăsit cu totul schimbat. Aproape că nu există stradă care să nu fi suferit de pe urma putsch-ului contrarevoluționar din toamna trecută. Peste tot se repară, peste tot sînt schele, se zugrăvește, se fac diferite instalații; într-un cuvînt, Budapesta este un șantier. În primul moment mi s-a părut totul stricat, totul transformat. Dar pe măsură ce timpul a trecut, plimbîndu-mă prin oraș, mi-am dat seama că aproape tot ce se lucrează acum este finisajul lucrărilor și că de fapt, într-un timp extrem de scurt, poporul maghiar printr-o muncă asiduă a reușit să refacă aproape complet stricăciunile imense pricinuite de evenimentele din octombrie 1956. Viața Budapestei și-a reluat însă firul ei normal ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

Organizatorii competiției la care am fost invitați au fost deosebit de atenți cu noi și ne-au alcătuit pentru timpul liber un program foarte plăcut. Ne-au dus în cîteva restaurante ca să apreciem arta lor culinară. La fel de bine serviți am fost și la „Kis Royal" și la „Sofia" și la „Mathias Pince", ca și la restaurantul hotelului „Szabadsag", unde am locuit. Peste tot am remarcat nu numai o bucătărie gustoasă dar și o varietate foarte mare a felurilor de mîncare. Restaurantele sînt pline, lumea este voioasă și dornică să se distreze. De aceasta mi-am putut da seama și mai bine la revista pe gheață „Paris sur glace" pe care am vizionat-o la circul din Budapesta. Un public entuziast a urmărit evoluția artiștilor, care au încîntat prin grația și ușurința cu care au executat diferitele numere din program. În special, **Nadine Damien** — campioana Franței, și **Mikko Wirtannen** — campionul Finlandei, au fost bisați de nenumărate ori. M-ar bucura foarte mult dacă asemenea spectacole ar fi oferite și publicului nostru. Am fost într-un local de noapte, „Budapesta", unde cîntă o orchestră foarte bună și se prezintă un program plăcut. Totul este astfel aranjat încît dă o atmosferă de intimitate.

După cum se vede, nimic în afară de schelele de care am vorbit mai sus nu arată că pe aici a fost nu de multă vreme un prăpăd. Magazinele, atît cele textile cît și cele alimentare, sînt bine aprovizionate și nu există nicăieri „coadă". O singură dată am văzut „cozi", dar pentru biletele de intrare la meciul de fotbal Ungaria—U.R.S.S. care s-a disputat la 22 septembrie și care a stîrnit un interes deosebit printre amatorii de sport din Budapesta. Și pentru sala „Sportcsarnok" unde s-a desfășurat competiția de tenis de masă s-au găsit destui amatori. Ceea ce mi-a plăcut foarte mult aici a fost obiectivitatea și sportivitatea cu care a urmărit publicul jocurile, aplaudînd în egală măsură mingile frumoase, fie că erau reușite de jucătorii maghiari, fie de noi.

Concursul a fost organizat de clubul **„Egyetertes"** cu ocazia împlinirii a 50 de ani de la înființare. De aceea, organizatorii au dat o amploare deosebită și au invitat la această competiție numai pe cei mai buni jucători și jucătoare din Ungaria și cîțiva jucători străini. La bărbați a cîștigat, firește, **Berczik**, care de data asta, a trebuit să se întrebuințeze extrem de serios pentru a-l învinge în finală pe **Gyetvay**, de care a fost condus cu 2—1 la seturi. La competiția masculină noi am fost reprezentați numai de **Reiter**, pentru că ceilalți jucători invitați, **Gantner** și **Harasztosi** au fost indisponibili. **Reiter** s-a comportat bine, clasîndu-se în semifinala probei după ce a eliminat cu ușurință pe **Benyak** și pe **Csender**, care la rîndul său l-a învins pe **Földi**. În semifinală a luat un set lui **Berczik** dar pînă la urmă a fost depășit de acesta.

Proba feminină a fost cîștigată de jucătoarea **Mosoczi** care s-a dovedit în formă mare, Paleta cu bureți, mingile foarte tăiate, atacurile tari și reușite de pe ambele părți i-au adus victoria. **Zeller**, în semifinală, a fost la un pas de a o învinge: cu toate că în primele două seturi a fost depășită, în al treilea a început să se acomodeze cu jocul adversarei și să refacă handicapul dar o minge norocoasă a lui **Mosoczi** în setul cinci, la scorul de 18—18, a contribuit la victoria ei. În finală, împotriva mea, a avut o partidă mai ușoară deoarece eu n-am reușit pînă un moment să mă acomodez și să controlez jocul.

Cu toate că noi două am pierdut meciurile cu **Mosoczi**, consider că — în general — comportarea celor trei jucătoare prezente la Budapesta a fost bună. Spun aceasta, bazîndu-mă pe faptul că **Zeller** a învins comod pe **Iancso** și pe **Gizi Farkas**, despre care se spunea că este în mare formă, iar eu am dispus de **Morvai**, **Kerekes** și **Eva Koczian**, în timp ce **Golopența** a învins comod pe **Koltai** și a cedat la mare luptă **Evei Koczian**.

Noi am început pregătirea doar cu două săptămîni înainte de această competiție și socotesc că față de acest minim antrenament, rezultatele noastre sînt satisfăcătoare. Ceea ce trebuie însă să ne dea de gîndit este faptul că jucăm extrem de slab împotriva jucătorilor buretiști și că uneori nu ne putem acomoda de loc cu jocul lor (cum a fost cazul meu în meciul cu Mosoczi). De aceea consider că preocuparea principală a antrenorilor noștri în pregătirea viitoare ar trebui să fie axată pe această problemă în scopul găsirii soluțiilor de a ieși din acest impas.

ANGELICA ROZEANU
maestră emerită a sportului

Opt echipe reprezentative în turneul final al campionatului mondial de fotbal?

Desigur, nu este vorba de ediția 1958 a campionatului mondial de fotbal și poate nici de ediția următoare, din 1962. Deocamdată totul se rezumă la enunțarea unei păreri privind formula turneului final al celei mai importante competiții internaționale a fotbalului. Părerea însă, aparține unei personalități a fotbalului britanic Sir Stanley Rous, secretarul general al federației engleze.

Într-o corespondență specială din Stockholm publicată de „La Gazzetta dello Sport", se scrie, cu prilejul vizitei făcute în Suedia de comisia specială F.I.F.A. pentru omologarea terenurilor pe care se vor disputa meciurile campionatului mondial, că Sir Stanley Rous prevede o revizuire radicală a formulei turneului final al Cupei Mondiale, după consumarea ediției 1958. Exponentul autorizat al fotbalului englez este de părere să se reducă la opt numărul echipelor calificate în turneul final.

Deși competentul conducător al fotbalului englez nu-și sprijină părerea pe argumente, totuși dintr-o singură afirmație (că este absurd că Marea Britanie poate fi prezentă — teoretic — în turneul final cu trei țări: Anglia, Scoția și Irlanda de Nord) rezultă că în esență Sir Stanley Rous se gîndește la evitarea calificării unor țări cu fotbal mai slab și, implicit, la asigurarea unui nivel tehnic superior turneului final.

Însemnări fugare din China nouă

Am avut prilejul să văd numeroase orașe și multe țări. Deplasări ale echipei noastre de volei au avut loc și în Franța, Belgia, Uniunea Sovietică, Cehoslovacia și în multe, multe alte colțuri ale Europei. Pretutindeni întîlnești lucruri noi care te uimesc și-ți rămîn adînc întipărite în minte. Toate au însă — în această parte a lumii — o însemnătate mai mare sau mai mică cu ceea ce există acasă.

China este cu totul altceva. Ai impresia că te afli într-o cu totul altă lume. Tot ceea ce vezi, tot ce te înconjoară pare mai mult decît neobișnuit pentru ochiul obișnuit cu peisajul caracteristic țării noastre. Prin China nu poți trece fără ca să-ți rămînă amintiri dragi, fără a admira în ciuda programului strict de antrenamente și odihnă tot, literalmente. tot. Pekinul te impresionează prin monumentele sale, Sanhaiul prin vastitatea sa. Contrastul între clădirile noi și siluetele masive, lăcuite și sculptate cu caracteristicile lor pagode este tocmai ceea ce dă un farmec deosebit orașelor. Am vizitat la Pekin de pildă Palatul de iarnă, minunatul templu al Cerului, marele lac Beihai, templul budist, majoritatea tezaurului vechii culturi a Chinei. Louvre-ul își are neîndoelnic splendorile sale, dar galeriile Palatului din Pekin nu sînt cu nimic mai prejos.

In China este deosebit de atractivă strada. Parcurgi pe jos uneori kilometri întregi fără să-ți dai seama, fără să simți oboseala și în același timp fără să te saturi. Strada Van-Jutzin — centrul comercial al Pekinului cu vitrinele mari sau mici ale magazinelor, cu labirintul bazarului, cu animația sa caracteristică, m-a impresionat în mod deosebit. În Sanhai predomină stilul modern. Clădiri înalte, cu multe etaje, una lîngă alta se înșiruie pe cheiul pietruit al rîului Sucijo afluent al fluviului Iantze. Silueta înaltă a hotelului Da-Sia domină partea de nord a Sanhaiului. Am străbătut frumosul șpai Sun-Iat-Sen și am vizitat partea îngustă a arterei centrale a Sanhaiului — strada Nankin.

Zi de zi, cu cît cunoșteam mai îndeaproape orașul cu atît îmi dădeam mai mult seama, cît de mare este energia și forța poporului chinez.

Orașele Chinei au o trăsătură comună — întîlnești foarte mulți oameni tineri.

Gazdele noastre chineze vorbeau cu multă mîndrie de „patria lor tînără". Nu trebuiau să ne spună asta. Tineretul este efectiv coloana vertebrală a țării. Îl întîlnești pretutindeni. În birourile modeste ale diversilor conducători cu răspundere ai economiei, în universități, pe stadioane, pretutindeni unde se dau bătăliile cele mai grele pentru prezentul și viitorul fertil al Chinei.

Dr. DUMITRU MEDIANU
maestru emerit al sportului

VARIETĂȚI

După rețete americane...

În Germania occidentală și în lumea întreagă numele fotbalistului Rahn este binecunoscut, mai ales după ce el a adus victoria echipei R.F. Germane în finala campionatului mondial, marcînd cel de al treilea gol în meciul cu R.P. Ungară. De atunci, Rahn, deși nu a mai strălucit, a devenit „idolul" amatorilor de fotbal din Germania occidentală. I s-a cumpărat o mașină și i s-a dat tot ce dorea. Iar viața pe care a îmbrățișat-o faimosul fotbalist a purtat amprenta descompunerii și a decadenței.

Recent, fiind în stare de ebrietate la volanul mașinii sale, Rahn a provocat un accident de mari proporții. Reținut de cîțiva cetățeni el i-a lovit cu violență, mobilizînd apoi și pe potițiștii care au încercat să-l identifice. Și astfel „celebrul" Rahn a ajuns în fața instanțelor judecătorești pentru a-și primi pedeapsa cuvenită.

Nu se poate spune că faptele de mai sus constituie un caz izolat în R.F. Germană. Tineretul vest german își primește educația... după rețete americane.

Belgienii nu vor profesionism

Conducătorii fotbalului belgian nu sînt mulțumiți de comportarea reprezentativei lor naționale de fotbal. Și pe bună dreptate, pentru că în ultima vreme rezultatele Belgiei au fost mediocre. Secretarul clubului Anderlecht, Steppé, a făcut o propunere în sensul că singurul mijloc pentru a ieși din acest impas ar fi practicarea fotbalului profesionist. „Fotbaliștii amatori din Belgia — spune Steppé, nu pot fi ținuți în mînă, nu vin regulat la antrenamente și nu-și dau silința să-și ridice nivelul tehnic, avînd alte preocupări profesionale... Mulți sînt funcționari sau angajați ai întreprinderilor și vin la antrenamente atunci cînd vor!"

Propunerea d-lui Steppé a rămas însă fără rezultat deoarece jucătorii belgieni s-au opus să devină profesioniști. După părerea lor, Belgia nu este o țară în care profesionismul ar prinde rădăcini. Echipele sînt relativ sărace, interesul spectatorilor este destul de mic și ca atare ar fi foarte greu ca din încasările rezultate să se poată menține profesionismul. Majoritatea jucătorilor sînt salariați ai diferitelor întreprinderi și nu renunță la profesiunea sau meseria lor. Și în fine, ei o spun răspicat: „cariera de fotbalist este scurtă și nesigură".